

Sikker vinder

I konkurrencen om det bedste billeddigt

Kenneth Krabat blev en sikker vinder af ORDLigt's lille konkurrence om det bedste billeddigt. I forlængelse af kåringen siger redaktionen:

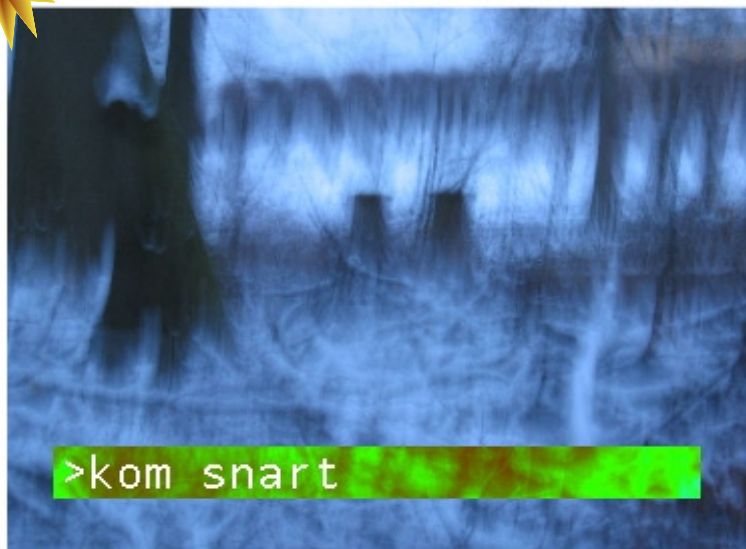

"Kenneth præsenterer et billeddigt i høj kvalitet. Billedet ligner måske en skov ved første øjekast, men så snart øjnene har hvilet i billedet, begynder særlige indtryk at indfinde sig.

Stubben i venstre side åbner sig f.eks. som en personskikkelse med armene i vejret og hovedet lidt på skrå. Måske er det den, som rummer invitationen "kom snart". Hvis det er, så rummer den også en markant kontrast med den venlige invitation på den ene side og en mere dyster positur som på den vis signalerer: "jeg opgiver".

Billedmanipulationen indeholder, sikkert tilstræbte udbrændinger og giver et næsten spøgelsesagtigt udtryk. Desuden giver farverne og valget af kontrasten mellem grøn og blå et helt specielt univers, hvor der næsten rækkes ud efter overraskelserne."

ORDLigt har bedt Kenneth om at fortælle lidt mere om hans tanker omkring billeddigte:

En lykkelig ulykke

Af Kenneth Krabat

Mennesker genkender mønstre på mange forskellige måder - balance, kulde/varme, rum, nærhed, empati osv. - og måske kan evnen til at integrere modsætninger, til at tolerere modsætninger, også siges at høre med. I hvert fald er det umiddelbart nemt for nogle at acceptere sammenstød, mens andre kan have svært ved at få tilsyneladende modsætninger til at "smelte sammen".

Et billeddigt (eller *konkret digt*) er ikke en illustration med tekst, eller en tekst med illustration, men en sum af to måder at aktivere hjernens mønstergenkendelse på. *En særlig form for sammenstød* kunne man kalde det. Hvor tekstdigtet kalder på evnen til at abstrahere, kalder billedet på evnen til at harmonisere.

I kombinationen af de to opstår en form for indbygget bro mellem det såkaldt abstrakte (teksten) og det såkaldt reelle (billedet), hvor opmærksomheden - snarere end at vandre ud af en lige linie for at skabe indre rum og aktion ud af ordene, eller ud af billedet skabe reflekterede idealer (orden) - ping-pong'er mellem de to: mellem eget rum og givet rum, mellem "indre" og "ydre", mellem "uvirkelighed" og "virkelighed", mellem det

"selvskabte" og "verden i sig selv". Frem og tilbage, frem og tilbage, indtil man må opgive at styre, hvorhen man ser, og giver sig hen til værket. Til sansningen.

At tillade denne forbindelse, denne bro, forandrer hjernen fysisk - udvider ens kompetencer på alle områder i livet og i hverdagen, hvor modsætninger støder sammen. Et godt billeddigt skal for mig derfor helst være som to kontrastfarver, der står og "zummer" op og ned ad hinanden. I ro, men ikke statisk. Genkendeligt, men ikke hjemligt.

Det er en omkostning ikke at blive ladt i fred, til tider anstrengende eller udmattende, men al god kunst koster opmærksomhed og når det holder op med at vække én, har man integreret det. Hengivelsen til denne lykkelige ulykke har således gjort én til et mere kompetent menneske.

Og hvad andet skal kunsten, på sigt?